

คำโปรย

เมแกน: เสียงสะท้อนแห่งนิรันดร์

(Megan: Echoes of Eternity) ภาค 2

สองปีหลังการเปิดโปงโครงการโครโนส โลกกลับไม่สงบสุขอย่างที่คิด

เมแกน วอล์กเกอร์ นักข่าวสาวผู้เคยเป็นสัญลักษณ์แห่งความจริง ได้ใช้ชีวิตอย่าง
เงียบงันในฝรั่งเศส เธอเชื่อว่าฝันร้ายจบลงแล้ว—จนกระทั่งคืนหนึ่งที่เวลาในกรุง
ปารีสหยุดเดินเป็นเวลา 11 วินาที ลายเซ็นของโครงการโครโนสปรากฏขึ้นอีกครั้ง
แต่ครั้งนี้ไม่ใช่ฝีมือของเจเนซิส มันคือ "เดอะ ซินดิเคท"—เครือข่ายระดับโลกที่
ประกอบด้วยรัฐบาลเงา บริษัทข้ามชาติ และกองกำลังไร้เงา ผู้ต้องการใช้เทคโนโลยี
จัดการเวลาเป็นอาวุธเพื่อ เขียนประวัติศาสตร์ใหม่ทั้งหมด เมแกนต้องกลับเข้าสู่
โลกที่เธอพยายามหนีจาก มันคือโลกที่พันธมิตรกลายเป็นศัตรู ศัตรูกลายเป็น
พันธมิตร และความจริงที่เธอเคยเชื่ออาจเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความลับที่ใหญ่กว่า
เธอต้องตามหา "ต้นแบบ"—สิ่งประดิษฐ์ชิ้นแรกของ ดร.เจมส์ สมิธ ที่ซ่อนอยู่ใน

สถานที่ที่เวลาไม่ทำงานตามปกติ

แต่สิ่งที่เธอค้นพบไม่ใช่เครื่องมือของมนุษย์ มันคือ สิ่งมีชีวิตจากต่างมิติ
ที่มนุษย์เข้าใจผิดมาตลอดหลายพันปี และมันกำลังตื่นขึ้น เมื่อเส้นเวลาทั่วโลกเริ่ม
แตกสลาย เมื่ออดีต ปัจจุบัน และอนาคตปะทะกัน และเมื่อ ผู้เซ็ดหุ่น ที่เธอคิดว่า
ตายไปแล้วกลับมามีขึ้นอยู่ตรงหน้า

เมแกนต้องตัดสินใจครั้งสุดท้าย: ทำลายต้นแบบ และสูญเสียโอกาสของ
มนุษยชาติในการเข้าใจจักรวาล หรือรวมจิตสำนึกของเธอเข้ากับมัน และเสี่ยงที่จะ
สูญเสียตัวตนของเธอไปตลอดกาล การต่อสู้ครั้งนี้ไม่ใช่แค่เรื่องของเวลา แต่มันคือ
สงครามแห่งจิตสำนึก ที่จะกำหนดชะตากรรมของมนุษยชาติ และในกระแสเวลา
ที่กว้างใหญ่ เสียงของเมแกนจะดังก้อง...

"ความจริงไม่เคยตาย มันแค่รอให้ใครบางคนกล้าพอที่จะฟัง"

การเดินทางของเมแกนยังไม่จบ เธอจะอยู่ข้างคุณเสมอ ในทุกเวลา ในทุกเส้นทาง

สารบัญ

บทที่	ชื่อบท (ไทย)	ชื่อบท (อังกฤษ)	หน้า
บทนำ	สองปีแห่งความเงียบ	-	5
บทที่ 1	รอยร้าวแห่งเวลา	Fractures in Time	5
บทที่ 2	โครงการเงา	The Shadow Project	21
บทที่ 3	การหายไปของ ศาสตราจารย์เฉิน	The Vanishing of Profes- sor Chen	42
บทที่ 4	พันธมิตรที่ไม่มีใครต้องการ	The Unwanted Alliance	66
บทที่ 5	เดอะ วอยด์	The Void	90
บทที่ 6	การกลับมาของผู้ขีดหุ่น	The Puppeteer's Return	104
บทที่ 7	สายลับในหมู่เรา	The Mole Within	121
บทที่ 8	เส้นเวลาที่แตกสลาย	Fractured Timelines	148
บทที่ 9	สงครามเงา	Shadow War	161
บทที่ 10	ความจริงของต้นแบบ	The Truth of the Origin	179

บทที่	ชื่อบท (ไทย)	ชื่อบท (อังกฤษ)	หน้า
บทที่ 11	การเลือกของเมแกน	Megan's Choice	195
ภาคที่ 3	การเสียสละและเสียงสะท้อน	-	-
บทที่ 12	การทรยศ	The Betrayal	206
บทที่ 13	การเผชิญหน้าครั้งสุดท้าย	The Final Confrontation	218
บทที่ 14	การเสียสละ	The Sacrifice	233
บทที่ 15	เงาที่ส่องสว่าง	The Shadow That Shines	248
บทที่ 16	เสียงสะท้อนแห่งนิรันดร์	Echoes of Eternity	260
บทส่งท้าย	จุดเริ่มต้นที่จุดจบ	The Beginning at the End	276

บทที่ 1

รอยร้าวแห่งเวลา

(Fractures in Time)

เสียงคลื่นกระทบฝั่งดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอ รวากับนาฬิกาธรรมชาติที่ไม่มีวันหยุด
เดิน เมแกน วอล์กเกอร์ยืนอยู่ตรงหน้าต่างบานใหญ่ของพาร์ตเมนต์เล็กๆ บนชั้น
สามของอาคารเก่าที่เมืองออนเพลอร์ เมืองท่าเล็กๆริมชายฝั่งนอร์ม็องดี ประเทศ
ฝรั่งเศส แสงเช้าสีทองลอดผ่านม่านบางๆ ตกลงบนพื้นไม้ที่แตกกระแหงตามอายุขัย
ของมัน เธอถือแก้วกาแฟที่ตอนนั้นเย็นชืดไปแล้ว ไม่ได้สนใจแม้แต่จะจิบ

สองปีผ่านมา

สองปีนับจากวันที่เธอยืนอยู่ในห้องพิจารณาคดี เล่าถึงทุกอย่างที่เธอพบ
เห็นทุกความจริงที่เธอขุดคุ้ยขึ้นมาจากความมืดมิดของศูนย์วิจัยเทคโนโลยีชีวภาพ

เจนนิส สองปีนับจากวันที่เธอเปิดโปงโครงการโครโนส และสองปีนับจากวันที่เธอ
ตัดสินใจหายตัวไปจากสายตาสาธารณชน

ชื่อของเมแกน วอล์กเกอร์เคยเป็นพาดหัวข่าวไปทั่วโลก นักข่าวสาวผู้กล้าหาญที่โค่น
ล้มองค์กรยักษ์ใหญ่ ผู้เปิดโปงความจริงที่ไม่มีใครกล้าแตะต้อง เธอเคยเป็น
สัญลักษณ์ เคยเป็นแรงบันดาลใจ เคยเป็น "ประกาศการแห่งความหวัง" อย่างที่สื่อ
เรียกขาน

แต่ตอนนี้ เธอเป็นเพียงเงา

ผู้คนยังจำชื่อเธอได้ แต่พวกเขาจำใบหน้าของเธอไม่ค่อยได้แล้ว และสำหรับเมแกน
นั่นคือสิ่งที่เธอต้องการ

อพาร์ทเมนต์ของเธอเรียบง่ายจนเกือบจะว่างเปล่า โต๊ะทำงานตัวเดียว เก้าอี้สองตัว
ชั้นหนังสือที่เต็มไปด้วยหนังสือเกี่ยวกับฟิสิกส์ควอนตัมและปรัชญา และเตี้ยๆ
ในห้องนอนที่เธอแทบไม่เคยนอนเต็มอิม บนโต๊ะมีแล็ปท็อปเครื่องเก่าและถ้วยชาที่
สะสมมาจนเต็ม งานของเธอตอนนี้คือการเขียนบทความอิสระภายใต้นามแฝง "อี."

โนวา" บทความของเธอไม่เคยเป็นข่าวใหญ่ พวกมันเป็นเรื่องเล็กๆ เกี่ยวกับชีวิตในชนบท การเปลี่ยนแปลงของฤดูกาล และเรื่องราวของผู้คนธรรมดาๆ ในเมืองเล็กๆริมทะเล

มันเป็นชีวิตที่เรียบง่าย ชีวิตที่เธอไม่เคยคิดว่าจะได้ใช้ แต่บางครั้ง เมแกนยังคงตื่นขึ้นมากลางดึกด้วยเหงื่อท่วมตัว ฝันร้ายยังคงตามหลอนเธอ ภาพของห้องแล็ปใต้ดิน ภาพของถังแก๊วที่เต็มไปด้วยสิ่งมีชีวิตที่ไม่มีต้นกำเนิดจากธรรมชาติ ภาพของดวงตาที่ปิดสนิทของดร.เจมส์ สมิธในความทรงจำของเธอ เธอไม่เคยลืมและเธอก็รู้ว่าความสงบสุขนี้เป็นเพียงภาพลวงตา

เช้าวันที่ 17 ตุลาคมเริ่มต้นเหมือนทุกวัน เมแกนตื่นตอนหกโมงเช้า เดินไปตลาดใกล้บ้านเพื่อซื้อขนมปังและชีสสด เธอหักท้ายเจ้าของร้านซึ่งเรียกเธอว่า "มาดามวูแซลโนวา" และไม่เคยถามคำถาม เธอเดินกลับบ้านตามถนนหินกรวดที่คดเคี้ยว ผ่านโบสถ์เก่าแก่ที่ระฆังดังทุกชั่วโมง อากาศวันนั้นเย็นสบาย ท้องฟ้าเป็นสีฟ้าใสไม่มีเมฆ มันเป็นวันที่สมบูรณ์แบบ

สำหรับการนั่งอ่านหนังสือริมหน้าต่าง

แต่แล้ว ทุกอย่างก็เปลี่ยนไป

เมแกนกำลังยืนอยู่ในครัว กำลังชงชาใบ mint ใบที่สองของวัน เมื่อเธอได้ยินเสียง
แจ้งเตือนจากโทรศัพท์มือถือ ครั้งแรก เธอไม่สนใจ เธอปล่อยให้มันสั่นอยู่บนโต๊ะ

ครั้งที่สอง เธอขมวดคิ้ว

ครั้งที่สาม เธอวางกาน้ำชาลงและเดินไปหยิบโทรศัพท์

หน้าจอสว่างด้วยการแจ้งเตือนข่าวจากหลายแอปพลิเคชันพร้อมกัน ตัวอักษรขาด
หัวข่าววิ่งผ่านตาของเธอ:

"เหตุการณ์ประหลาดในปารีส: เวลาหยุดเดิน 11 วินาที"

"กล้องวงจรปิดจับภาพผู้คนเคลื่อนไหวช้าๆ ทั่วเมือง"

"นักนับพันร่วงหล่นตายเหนือหอไอเฟล"

มือของเมแกนสั่นเทา เธอเปิดอ่านข่าวเต็มๆ ใจความระบุว่าเมื่อเวลาประมาณ

03:47 นาฬิกาตามเวลาท้องถิ่น นาฬิกาทุกเรือนในกรุงปารีส—ทั้งนาฬิกาดิจิทัล นาฬิกากลไก และแม้แต่นาฬิกาในโทรศัพท์มือถือ—หยุดเดินพร้อมกันเป็นเวลา 11 วินาที

ในระหว่างนั้น กล้องวงจรปิดกว่า 300 ตัวทั่วมืองจับภาพผู้คน que เดินอยู่กลางถนน ในท่าทางเดิมซ้ำๆ ราวกับเทปวิดีโอที่ถูกกรอกลับ และในเวลาเดียวกันนั้นเอง นักนับพันตัวที่บินอยู่เหนือหอไอเฟลก็เริ่มบินวนเป็นเกลียว ก่อนจะร่วงหล่นลงมาตาย พร้อมกันบนพื้นด้านล่าง

ไม่มีคำอธิบาย ไม่มีสาเหตุที่ชัดเจน

แต่เมแกนรู้ เธอรู้ทันที

ลายเซ็นนั้น—การบิดเบือนของเวลา การเคลื่อนไหวที่ซ้ำซาก และการตายของ สิ่งมีชีวิตที่ไวต่อสนามเวลา—มันคือลายเซ็นของโครงการโครโนส

เมแกนปล่อยให้โทรศัพท์ตกลงบนโต๊ะ

เธอยืนนิ่งอยู่กลางห้องครัวเป็นเวลานาน หัวใจของเธอเต้นแรงจนรู้สึกได้ทีละคอก

สองปีที่เธอพยายามลืม สองปีที่เธอพยายามเชื่อว่าทุกอย่างจบลงแล้ว มันกลับมา
มันกลับมาแล้ว

เมแกนใช้เวลาทั้งวันในการติดตามข่าว

เธอไม่กล้าออกจากบ้าน เธอนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ เปิดหน้าจอหลายจอพร้อมกัน
ติดตามทุกรายงาน ทุกทวิต และทุกความคิดเห็น

ข่าวแพร่กระจายไปทั่วโลกอย่างรวดเร็ว ภายในไม่กี่ชั่วโมง ผู้คนจากทั่วทุกมุมโลก
ต่างรายงานเหตุการณ์คล้ายกันในเมืองของตนเอง

ที่โตเกียว นาฬิกาในย่านชินจูกุหยุดเดินเป็นเวลา 7 วินาที

ที่นิวยอร์ก มีรายงานว่าผู้คนในสถานีรถไฟใต้ดินแกรนด์เซ็นทรัลเห็นภาพซ้อนทับ
กัน—ภาพของสถานีในปี 1950 ซ้อนทับกับภาพปัจจุบัน

ที่ลอนดอน นาฬิกาบิกเบนหยุดตีบอกเวลาเป็นเวลา 3 นาที

แต่มันไม่ใช่แค่เรื่องของเวลา มีรายงานว่าผู้คนจำนวนมากเริ่มมีอาการคล้ายความจำ

เสื่อมชั่วคราว พวกเขาคำนึงเหตุการณ์ที่ยังไม่เกิดขึ้น หรือสิ่งเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น
เมื่อไม่กี่นาทีก่อน

นักวิทยาศาสตร์ออกมาให้สัมภาษณ์ทางโทรทัศน์ พวกเขายพยายามอธิบายว่ามันคือ
ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ ปฏิกริยาของสนามแม่เหล็กโลก หรือแม้แต่ผลกระทบ
จากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
เมแกนรู้ว่าพวกเขาผิดทั้งหมด

เธอปิดคอมพิวเตอร์และนั่งมองออกไปนอกหน้าต่าง ท้องฟ้าที่เคยใสตอนนี้เริ่มมืด
ครึ้ม เมฆสีเทาก่อตัวขึ้นจากทะเล คลื่นลมเริ่มแรงขึ้น

เธอรู้ว่าเธอต้องทำอะไร

แต่เธอกลัว ไม่ใช่กลัวความตาย เมแกนผ่านความตายมาแล้วหลายครั้ง เธอกลัวว่า
การกลับเข้าสู่โลกนั้นอีกครั้งจะทำให้เธอสูญเสียทุกอย่างที่เธอสร้างขึ้นมาในสองปี
ความสงบ ความเป็นส่วนตัว และความหวังเล็กๆ ที่ว่าเธออาจจะสามารถใช้ชีวิต
แบบคนธรรมดาได้ เธอกลัวว่าการกลับเข้าสู่โลกนั้นจะทำให้เธอกลายเป็นเมแกน

วอลท์เกอร์ คนเดิมอีกครั้ง คนที่ต้องเห็นเพื่อนตาย คนที่ต้องทรยศและถูกทรยศ
คนที่ต้องเสียสละทุกอย่างเพื่อความจริง และเธอไม่แน่ใจว่าเธอมีพลังพอที่จะเป็น
คนนั้นอีกครั้งหรือไม่

พระอาทิตย์ตกดินในเวลาหกโมงเย็น

เมแกนยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ไม่ bouger ไม่กิน ไม่ดื่ม เธอแค่จ้องมองออกไปนอก

หน้าต่าง ท้องฟ้ามืดลงเรื่อยๆ คลื่นทะเลเริ่มซัดแรงขึ้นจนได้ยินเสียงซัดเจ็น

เมื่อเวลาผ่านไปจนถึงสามทุ่ม เธอก็ตัดสินใจ

เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา

นิ้วของเธอเลื่อนผ่านรายชื่อผู้ติดต่อที่เธอไม่ได้แตะต้องมานานหลายเดือน ชื่อส่วนใหญ่

ใหญ่เป็นชื่อของคนที่คุณเคยรู้จักในอีกชีวิตหนึ่ง—นักข่าว เพื่อนร่วมงาน ผู้แจ้ง

เบาะแส และพันธมิตร

เธอเลื่อนไปจนเจอชื่อหนึ่ง

"อเล็กซ์"

อเล็กซ์ เบิร์นส์ เพื่อนสนิทของเธอ นักข่าวสืบสวนที่ทำงานในลอนดอน เขาคือคนที่

ช่วยเธอในคดีเจเนซิส เขาคือคนที่เธอไว้วางใจมากที่สุด

เมแกนกดโทรออก

สาย ringing อยู่ยาวนานกว่าปกติ เธอเกือบจะวางสายแล้ว แต่แล้วก็มียิ่งเสียงตอบรับ

"ฮัลโหล?"

เสียงของอเล็กซ์แหบแห้ง เหนื่อยล้า และมีบางอย่างที่เมแกนไม่เคยได้ยินมาก่อน—

ความหวาดระแวง

"อเล็กซ์ นี่เมแกน"

ความเงิบ

ยาวนานหลายวินาที

"เมแกน?" เสียงของอเล็กซ์ลั่นเครือ "พระเจ้า... ฉันคิดว่าคุณ... ฉันคิดว่าคุณตาย

ไปแล้ว"

"ฉันยังอยู่" เมแกนพูด "ฉันแค่... ฉันแค่ต้องหายไปสักพัก"

"คุณเห็นข่าวแล้วใช่ไหม"

"ใช่"

ความเงียบบอกครั้ง ครั้งนี้ยาวนานกว่าเดิม

"เมแกน ฉันคิดว่าเราไม่ได้ทำลายมันทั้งหมด" อเล็กซ์พูดในที่สุด เสียงของเขาเต็ม

ไปด้วยความกลัว "เราปิดเจเนซิส แต่เราไม่ได้ปิด เครือข่าย"

"เครือข่ายอะไร?"

อเล็กซ์หายใจเข้าลึกๆ เสียงของเขาสั่นเทาเมื่อพูด

"มีคนอื่น เมแกน องค์กรอื่น ฉันไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร แต่ฉันรู้ว่าพวกเขามี

เทคโนโลยีของโครโนส พวกเขามี... พวกเขามี ของจริง"

เมแกนกำโทรศัพท์แน่น

"คุณรู้ได้อย่างไร"

"ฉัน... ฉันสืบมานานหลายเดือน ฉันพบหลักฐาน เอกสาร ไฟล์ที่ถูกเข้ารหัส แต่ทุก

ครั้งที่ฉันเข้าไป พวกเขารู้ พวกเขามาฉัน เมแกน พวกเขาพยายามฆ่าฉัน"

เสียงของอเล็กซ์ขาดหายไปชั่วครู่

"ฉันไม่รู้ว่ามีใครไว้วางใจได้อีกต่อไป ฉันไม่รู้ว่ามีใครเป็นพวกเขา"

เมแกนหลับตาลง

ความกลัวที่เธอพยายามฝังไว้สองปีกำลังกลับมา

"อเล็กซ์ ฟังฉันนะ" เธอพูดซ้ำๆ ชัดเจน "ฉันจะไปลอนดอน ฉันจะไปหาคุณ"

"ไม่!" เสียงของอเล็กซ์ดังขึ้นทันที "ไม่ เมแกน คุณไม่เข้าใจ พวกเขาจับตาดูฉันอยู่

พวกเขาจับตาดูทุกคนที่เกี่ยวข้องกับเจเนซิส ถ้าคุณมา พวกเขาจะรู้"

"แล้วฉันควรทำยังไง?"

อเล็กซ์เงยไปครู่หนึ่ง

"มีคนหนึ่ง... นักวิจัยคนสุดท้ายที่รู้ความลับทั้งหมดของโครโนส เขาชื่อ ดร.เอเลียส

ธอร์น เขาอยู่ในเบอร์ลิน เขาส่งข้อความหาฉันเมื่อเดือนที่แล้ว เขาบอกว่าเขามีข้อมูล

ที่จะเปิดโปงทุกอย่าง"

"แล้ว?"

"ฉันติดต่อกับเขาไม่ได้อีกเลย เมแกน ฉันพยายามทุกวิธี แต่ไม่มีใครรู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน"

เมแกนกัดริมฝีปาก

"ฉันจะไปเบอร์ลิน"

"เมแกน—"

"ไม่ต้องห่วงฉัน อเล็กซ์ ฉันผ่านอะไรมาเยอะ ฉันรู้วิธีเอาตัวรอด"

"มันไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป" อเล็กซ์พูด เสียงของเขาเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง "สิ่งที่
คุณกำลังจะเผชิญมันใหญ่กว่าที่คุณคิด มันไม่ใช่แค่เจเนซิส มันไม่ใช่แค่โครโนส
มันคือ ทุกอย่าง"

เมแกนไม่ตอบ

เธอมองออกไปนอกหน้าต่าง คลื่นทะเลซัดกระหน่ำฝั่งอย่างรุนแรง

"ระวังตัวด้วย อเล็กซ์" เธอพูดในที่สุด "ฉันจะติดต่อกลับ"

เธอลงสาย

หลังวางสาย เมแกนนั่งอยู่เฉยๆ เป็นเวลานาน

เธอพยายามรวบรวมความคิด พยายามวางแผน แต่สมองของเธอไม่ยอมให้ความ

ร่วมมือ มันเต็มไปด้วยภาพของอดีต—ภาพของดร.สมิธ ภาพของห้องแล็บใต้ดิน

ภาพของผู้เชิดหุ่นในนาที่สุดท้าย

และแล้ว โทรศัพท์ของเธอก็สั่นอีกครั้ง

เมแกนมองหน้าจอ

เป็นข้อความจากหมายเลขที่ไม่รู้จัก

ข้อความสั้นๆ เพียงไม่กี่คำ แต่ทำให้เลือดในกายของเมแกนเยือกแข็ง

"ดร.เอเลียส ธอร์น หายตัวไปจากห้องแล็บในเบอร์ลินเมื่อคืนนี้ ประตูล็อกจาก

ภายใน ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ มีเพียงข้อความเดียวที่เขียนด้วยเลือดบนกระจก:

'มันไม่ใช่ของเรา มันเป็นของพวกเขา'"

เมแกนอ่านข้อความซ้ำสามครั้ง

มือของเธอสั่นเทาจนแทบถือโทรศัพท์ไว้ไม่อยู่

ดร.ธอร์น นักวิจัยคนสุดท้ายที่รู้ความลับทั้งหมดของโครโนส หายตัวไปแล้ว

และข้อความที่เขาเขียนด้วยเลือด... "มันไม่ใช่ของเรา มันเป็นของพวกเขา"

"มัน" คืออะไร?

"พวกเขา" คือใคร?

เมแกนไม่รู้คำตอบ

แต่เธอรู้ว่าเธอต้องไปเบอร์ลิน

เธอรู้ว่าเธอต้องหาคำตอบ

ไม่ว่าเธอจะพร้อมหรือไม่ ไม่ว่ามันจะอันตรายแค่ไหน ไม่ว่ามันจะทำลายชีวิตที่เธอ

พยายามสร้างขึ้นหรือไม่

เมแกน วอล์กเกอร์กำลังกลับมา

และครั้งนี้ เธอไม่ได้กลับมาเพื่อเป็นนักข่าวที่ตามหาข่าว

ครั้งนี้ เธอเป็น เป้าหมาย

เมแกนใช้เวลาทั้งคืนในการเตรียมตัว

เธอหยิบกระเป๋าสานใบเก่าออกจากตู้เสื้อผ้า ข้างในมีเสื้อผ้าเพียงไม่กี่ชุด แล็บท็อป

และอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับการเดินทาง

เธอหยิบกล่องโลหะเล็กๆ จากใต้เตียง ข้างในมีหนังสือเดินทางปลอมสามเล่ม เงิน
สดหลายสกุล และ ปืนพกเล็กๆ ที่เธอไม่เคยคิดว่าจะต้องใช้

เธอยืนมองปืนนั้นเป็นเวลานาน

สองปีที่ผ่านมา เธอไม่เคยแตะมัน ไม่เคยคิดจะใช้มัน

แต่ตอนนี้ เธอไม่แน่ใจอีกต่อไป ก่อนออกจากอพาร์ทเมนต์ เมแกนยืนอยู่หน้า

ประตู มองย้อนกลับไปในห้องที่เธอใช้ชีวิตสองปีสุดท้าย

ที่นี่คือที่ที่เธอพยายามลืม ที่ที่เธอพยายามเป็นคนใหม่ ที่ที่เธอพยายามหนีจากอดีต

แต่เธอรู้ตั้งนานแล้วว่าการหนีไม่เคยได้ผล เธอปิดประตูลง เดินลงบันไดไปข้างล่าง

ผ่านโถงทางเข้าที่มีดสลัว และออกไปสู่ถนนที่มีดมืด ลมทะเลพัดแรง อากาศเย็นยะ

เยือก เมแกนหยิบโทรศัพท์ออกมา เช็กตัวรถไฟไปเบอร์ลินรอบแรกในตอนเช้า

เธอมีเวลาไม่มาก เธอต้องไปก่อนที่พวกเขาจะรู้ว่าเธอกำลังมา

ก่อนที่พวกเขาจะรู้ว่าเธอยังมีชีวิตอยู่ ก่อนที่พวกเขาจะปิดปากเธอ—ตลอดไป

เวลา 03:47 นาฬิกาในคืนนั้น

เมแกนนั่งอยู่ในรถไฟขบวนแรกที่ยังมุ่งหน้าไปยังเบอร์ลิน

เธอไม่รู้ว่าจะไรอเธออยู่ที่นั่น

เธอไม่รู้ว่ามีใครคือ "พวกเขา" และ "มัน" คืออะไร

เธอรู้ว่าเธอจะรอดชีวิตจากภารกิจนี้หรือไม่

แต่เธอรู้สิ่งหนึ่ง ไม่ว่ามันจะเป็นอะไร ไม่ว่าจะใหญ่แค่ไหน ไม่ว่าจะอันตรายแค่ไหน

เธอจะไม่หยุด เพราะเมแกน วอล์กเกอร์ไม่เคยหยุด และ เพราะเธอ รู้ว่า ความ

จริง คือสิ่งเดียวที่เธอมี และเธอจะไม่มันยอมให้มันถูกฝังกลบอีกครั้ง

ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม

— จบตอนที่ 1 —

บทที่ 2

โครงการเงา (The Shadow Project)

เมแกนเดินทางถึงเบอร์ลิน เธอพบว่าดร.ธอร์นไม่ได้หายตัวไปเพียงคนเดียว แต่ทีมวิจัยทั้ง 7 คนที่เกี่ยวข้องกับโครโนสในระดับลึกต่างหายตัวไปภายใน 72 ชั่วโมง และเบาะแสชิ้นแรกนำเธอไปสู่ชื่อของโครงการใหม่ที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน— "Shadow Chronos"

รถไฟขบวนแรกจากปารีสถึงเบอร์ลินใช้เวลาเกือบแปดชั่วโมง เมแกนนั่งอยู่ที่มุมหน้าต่างของตู้โดยสารชั้นสอง เธอเลือกที่นั่งที่สามารถมองเห็นประตูทางเข้าได้ตลอดเวลา กระเป๋าเป้วางอยู่บนตัก มือข้างหนึ่งของเธอซุกอยู่ในกระเป๋าเสื้อโค้ท นิ้วสัมผัสกับความเย็นของโลหะ—เป็นพิกที่เธอสาบานว่าจะไม่แตะต้องอีก แต่คำสาบานก็เป็นแค่คำพูด ตลอดการเดินทาง เธอไม่หลับตาเลย เธอนั่งมองทุ่งนาและเมืองเล็กๆ ที่ผ่านไปนอกหน้าต่าง ภาพทิวทัศน์ยุโรปในอดีตไปไม่

ร่วง—ต้นไม้เปลี่ยนสี ท้องฟ้าสีเทา และหมอกบางๆ ที่ลอยเหนือผืนดิน—ควรจะ
สร้างความสงบ แต่สำหรับเมแกน มันกลับรู้สึกเหมือนกำลังเดินทางเข้าสู่กับดัก

โทรศัพท์ของเธอสั่นเป็นระยะ เธอไม่ตอบสายใดๆ นอกจากข้อความจากอเล็กซ์ที่ส่ง
มาเมื่อตอนตีห้า

"ถึงเบอร์ลินแล้วไปที่ Alexanderplatz ใกล้หอนาฬิกาโลก มีคนจะไปหาคุณ จำ
รหัส: 'สายลมเปลี่ยนทิศ' ตอบว่า 'แต่ต้นไม้ยังหยิ่งจาง' ระวังตัว"

เมแกนอ่านข้อความซ้ำหลายครั้ง เธอไม่ชอบความรู้สึกนี้—ความรู้สึกว่าเธอกำลัง
เดินเข้าไปในเกมที่เธอไม่รู้กฎ แต่เธอไม่มีทางเลือก

เบอร์ลิน Hauptbahnhof — 09:47 น.

สถานีรถไฟกลางเบอร์ลินเต็มไปด้วยผู้คน

เมแกนเดินปะปนไปกับฝูงชน เธอสวมหมวกบินี่สีดำและแว่นกันแดดแม้ว่าท้องฟ้า
จะมีแดดครึ้ม เธอพยายามไม่สบตากับใคร แต่ในขณะเดียวกันก็สังเกตทุกคนที่เดิน
ผ่าน

ผู้ชายที่ยืนอ่านหนังสือพิมพ์ใกล้ทางออก—เขาอยู่ตรงนั้นนานเกินไป

ผู้หญิงที่ถือแก้วกาแฟและมองไปรอบๆ อย่างกระวนกระวาย—เธอจ้องมองเมแกน
นานเกินไป

เมแกนเร่งฝีเท้า

เธอเดินออกจากสถานีและตรงไปยัง Alexanderplatz ซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่ร้อย
เมตร หอนาฬิกาโลก (Weltzeituhr) ยืนตระหง่านอยู่กลางจัตุรัส ผู้คนเดินผ่านไป
มา นักท่องเที่ยวถ่ายรูป และเด็กๆ วิ่งเล่นรอบๆ

เมแกนยืนอยู่ใต้หอนาฬิกา เธอมองดูเวลาดบนหน้าปัดที่แสดงเวลาของเมืองต่างๆ ทั่วโลก

โตเกียว ปารีส ลอนดอน นิวยอร์ก ทุกเมืองที่เกิดเหตุการณ์ประหลาดเมื่อคืน
เธอไม่ต้องรอนาน

"สายลมเปลี่ยนทิศ"

เสียงมาจากด้านหลังเธอ เมแกนไม่หันกลับ เธอตอบโดยไม่ขยับริมฝีปากมากนัก

"แต่ฉันไม่ยังหยังรัก"

ชายคนหนึ่งเดินมาหยุดข้างๆ เธอ เขาสูงประมาณ 180 เซนติเมตร ผมสีน้ำตาลอ่อน
ตัดสั้น ใบหน้าเรียบเฉยแต่ดวงตาคมกริบ เขาสวมเสื้อโค้ทสีเทาและถือกระเป๋า
เอกสารหนัง

"คุณคือเมแกน วอล์กเกอร์" เขาพูดโดยไม่ถาม "ผมชื่อ มาร์คัส เวเบอร์ ผมทำงาน
กับ ดร.ธอร์น"

เมแกนหันมองเขา

"คุณเป็นนักวิจัย?"

"อดีตนักวิจัย" มาร์คัสแก้ไข "ผมออกมาจากวงการเมื่อสามปีก่อน หลังจากที่ผม
เห็นสิ่งที่พวกเขาทำ"

"พวกเขา?"

มาร์คัสไม่ตอบ เขามองไปรอบๆ อย่างระวัง

"ไม่ที่นี่" เขาพูด "ตามผมมา"

มาร์คัสพาเมแกนไปที่ร้านกาแฟเล็กๆ ในซอยห่างจาก Alexanderplatz ประมาณ ห้าร้อยเมตร ร้านนี้เงียบและมืดสลัว มีเพียงลูกค้าสองสามคนที่นั่งอยู่มุมไกลๆ

พวกเขาหนึ่งที่โต๊ะมุมด้านในสุด มาร์คัสสั่งกาแฟดำสองแก้ว แต่ไม่มีใครแตะต้องมัน

"ดร.ธอร์นติดต่อผมเมื่อสองสัปดาห์ก่อน" มาร์คัสเริ่ม "เขาบอกว่าเขาพบบางอย่าง บางอย่างที่ทำให้เขากลับ"

"อะไร?"

"ผมไม่รู้ เขาไม่บอก รายละเอียดทั้งหมด เขาบอกแค่ว่ามันเกี่ยวข้องกับ 'โครงการ เงา'"

เมแกนขมวดคิ้ว

"โครงการเเงา?"

"Shadow Chronos" มาร์คัสพูดเสียงเบา "มันคือชื่อที่พวกเขาใช้เรียกโครงการ ใหม่ ไม่ใช่ของเจเนซิส ไม่ใช่ของใครที่เราเคยรู้จัก มันเป็นขององค์กรอื่น องค์กรที่ใหญ่กว่าและอันตรายกว่า"

"องค์กรอะไร?"

มาร์คัสเงิบไปครู่หนึ่ง เขามองไปรอบๆ อีกครั้งก่อนจะพูดต่อ

"พวกเขาเรียกตัวเองว่า 'เดอะ ซินดิเคท' "

เมแกนรู้สึกเหมือนมีน้ำแข็งไหลลงตามกระดูกสันหลัง

"ซินดิเคท?"

"เครือข่ายระดับโลก ประกอบด้วยรัฐบาลเงา บริษัทข้ามชาติ และกลุ่มทหารรับจ้าง

พวกเขามีสมาชิกอยู่ใน 47 ประเทศ พวกเขาควบคุมสื่อบางส่วน รัฐบาลบางส่วน

และแม้กระทั่งองค์กรระหว่างประเทศที่ควรจะทำกับดูแลเทคโนโลยีเวลา"

"แล้วพวกเขาต้องการอะไร?"

มาร์คัสจ้องตาเธอ

"พวกเขาต้องการ เขียนประวัติศาสตร์ใหม่ ทั้งหมด"

เมแกนนิ่ง

คำพูดของมาร์คัสเหมือนเสียงสะท้อนจากอดีต—คำพูดที่ผู้เซ็ดหุ่นเคยพูดกับเธอใน

คืนสุดท้ายก่อนที่เธอจะเอาชนะเขาได้

"คุณรู้ได้อย่างไร"

"ผมเคยเป็นหนึ่งในพวกเขา" มาร์คัสบอก "ผมทำงานให้ซินดิเคตเป็นเวลาสองปี หลังจากที่เราเจเนซิสล่มสลาย ผมคิดว่าพวกเขาจะหยุด แต่พวกเขาไม่หยุด พวกเขาแค่ปรับตัว พวกเขาต้องการเทคโนโลยีของโครโนสเพื่อควบคุมทุกอย่าง—เศรษฐกิจ การเมือง สงคราม พวกเขาต้องการเป็น ผู้กำหนดชะตากรรมของมนุษยชาติ"

"แล้วทำไมคุณถึงออกมา?"

มาร์คัสไม่ตอบทันที เขาก็มองมือของตัวเอง

"เพราะผมเห็นสิ่งที่พวกเขาทำกับคนที่ไม่เห็นด้วย" เขาพูดเสียงเบา "ผมเห็นเพื่อนร่วมงานของผมหายตัวไปในอากาศ ผมเห็นครอบครัวของพวกเขาถูกลบออกจากประวัติศาสตร์ ราวกับว่าพวกเขาไม่เคยมีอยู่"

เมแกนรู้สึกหนาว

"คุณหมายความว่า..."

"ซินดิเคทมีเทคโนโลยีที่สามารถ ลบคนออกจาก timeline ได้" มาร์คัสบอก "ไม่ใช่แค่ฆ่า แต่ลบทุกหลักฐานว่าคนคนนั้นเคยมีอยู่ รูปถ่าย บันทึก เอกสาร ทุกอย่างหายไป"

เมแกนคิดถึงคำเตือนในจดหมายของศาสตราจารย์เหิน

"พวกเขาต้องการลบคุณออกจาก timeline"

"ดร.ธอร์น" เมแกนพูด "เขาเป็นเป้าหมายถัดไปใช่ไหม?"

มาร์คัสพยักหน้า

"เขารู้มากเกินไป เขารู้วิธีที่ซินดิเคทใช้ต้นแบบในการจัดการเวลา เขารู้ว่าใครอยู่ในคณะกรรมการ เขารู้ทุกอย่าง"

"แล้วตอนนี้เขา..."

"หายไป" มาร์คัสพูด "เมื่อคืนก่อน ประตูลับถูกล็อกจากภายใน ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ มีเพียงข้อความเดียวที่เขียนด้วยเลือดบนกระจก"

เมแกนกลืนน้ำลาย

"คุณเห็นมัน?"

"ผมไปที่เล็บก่อนที่ตำรวจจะมาถึง" มาร์คัสบอก "ผมเห็นข้อความนั้น"

"มันไม่ใช่ของเรา มันเป็นของพวกเขา" เมแกนท่องข้อความนั้นซ้ำๆ "มันหมายความว่าอะไร?"

มาร์คัสจ้องตาเธอ

"ผมไม่รู้ แต่ดร.ธอร์นทิงอะไรไว้ให้คุณ"

"อะไร?"

"เขาบอกว่าถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเขา คุณต้องไปที่โบสถ์ร้างในย่าน Pankow เขาบอกว่า คุณจะรู้ว่าต้องทำอะไร"

เมแกนออกจากร้านกาแฟคนเดียว

มาร์คัสบอกว่าเขาต้องไปที่อื่น เขาให้เบอร์โทรศัพท์ที่ใช้ครั้งเดียวทิ้งและบอกว่าเขาจะติดต่อเมื่อจำเป็น เมแกนไม่พอใจเขาแต่มัวอยู่ แต่เธอไม่มีทางเลือก

เธอเดินไปตามถนนที่ว่างเปล่า มุ่งหน้าไปยังย่าน Pankow ซึ่งอยู่ทางเหนือของเมือง
อากาศเริ่มเย็นลง ท้องฟ้ามืดครึ้มเหมือนฝนกำลังจะตก

โบสถ์ร้าง Pankow — 14:23 น.

โบสถ์นี้ถูกทิ้งร้างมานานหลายทศวรรษ

หลังคาพังทลายบางส่วน หน้าต่างแตกหัก และผนังด้านนอกเต็มไปด้วย graffiti
แต่ประตูหลักยังคงปิดสนิท

เมแกนผลักประตู มันเปิดออกพร้อมเสียงดังเอี้ยดอ๊าด

ภายในโบสถ์มืดสลัว แสงสลัวลอดผ่านหน้าต่างที่แตกหัก เศษกระจกและเศษไม้
กระจัดกระจายอยู่บนพื้น ม้านั่งไม้ rotten หลายตัวล้มคว่ำ

เมแกนเดินเข้าไปข้างในอย่างระมัดระวัง

เธอไม่รู้ว่าจะต้องหาอะไร แต่สัญลักษณ์บอกเธอว่ามันต้องอยู่ที่นั่น

เธอเดินสำรวจทั่วโบสถ์—แท่นบูชา ระเบียบदानบน หิ้งเก็บของหลังเวที—แต่ไม่มี
อะไรน่าสงสัย จนกระทั่งเธอสังเกตเห็นบางอย่าง

พื้นไม้ใต้เท้าบุชามรีรอยขีดข่วนเล็กๆ รวากับว่าถูกเปิดและปิดหลายครั้ง

เมแกนคุกเข่าลงและใช้มือคลำพื้น

เธอพรบรอยต่อ เธอออกแรงกดและดัน จู่ๆ แผ่นไม้ก็เปิดออกเผยให้เห็นช่องใต้พื้น

ข้างในมีกล่องโลหะขนาดเล็กเท่ากล่องรองเท้า

เมแกนดึงมันออกมา มันหนักกว่าที่เธอคิด เธอเปิดฝากล่อง

ข้างในมี เซิร์ฟเวอร์สำรองขนาดเล็ก—อุปกรณ์เก็บข้อมูลที่เชื่อมต่อกับแล็ปท็อปได้

โดยตรง และมีกระดาษแผ่นหนึ่งพับอยู่ข้างใต้

เมแกนคลี่กระดาษออก มันเป็นลายมือของดร.ธอร์น

"เมแกน ถ้าคุณอ่านข้อความนี้ แสดงว่าฉันอาจไม่อยู่แล้ว ข้อมูลในเซิร์ฟเวอร์นี้คือ

ทุกอย่างที่ฉันรู้เกี่ยวกับซินดิเคตและโครงการเงา มันมีชื่อของสมาชิกคณะกรรมการ

ชื่อของนักวิทยาศาสตร์ที่ถูกบังคับให้ร่วมมือ และแผนการของพวกเขา แต่ระวัง—

ข้อมูลนี้ถูกเข้ารหัสด้วยรหัสที่ฉันพัฒนาขึ้นกับ ดร.สมิธ คุณจะต้องมี กุญแจ เพื่อ

เปิดมัน กุญแจนั้นอยู่ในมือของคนที่คุณไว้วางใจได้น้อยที่สุด จำไว้ว่า: 'จุดเริ่มต้นอยู่ที่

จุดจบ' ดร.เอเลียส ธอร์น"

เมแกนอ่านข้อความซ้ำสามครั้ง

"กุญแจนั้นอยู่ในมือของคนที่คุณไว้วางใจได้น้อยที่สุด"

ใคร?

และ "จุดเริ่มต้นอยู่ที่จุดจบ" หมายความว่าอะไร?

เมแกนนำเซิร์ฟเวอร์และกระดานออกจากโบสถ์เธอเดินกลับไปสถานีรถไฟใต้ดิน

Pankow และขึ้นรถไฟกลับเข้าเมืองระหว่างทาง เธอเปิดแล็ปท็อปเชื่อมต่อกับ

เซิร์ฟเวอร์ ข้อมูลถูกเข้ารหัสจริง

หน้าจอแสดงข้อความสั้นๆ: "ต้องการกุญแจ: 32 หลัก"

เมแกนกดริมฝีปาก

เธอไม่มีกุญแจ

เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามันคืออะไร

โรงแรมเล็กๆ ใน Mitte — 18:47 น.

เมแกนซ์คินเข้าโรงแรมเล็กๆ ที่เธอเลือกแบบสุ่ม เธอใช้หนังสือเดินทางปลอมเล่มที่สอง—ชื่อ "เอลิซาเบธ โนวา" สัญชาติแคนาดา
ห้องของเธออยู่ชั้นสี่ ห้องเล็กๆ ที่มีเตียงเดี่ยว โต๊ะทำงาน และหน้าต่างที่มองเห็นถนนด้านล่าง

เมแกนล้อคประตู ตรวจสอบห้องอย่างละเอียด—ใต้เตียง ในตู้เสื้อผ้า หลังม่าน—เพื่อให้แน่ใจว่าไม่มีกล้องหรืออุปกรณ์ดักฟัง
เมื่อแน่ใจว่าปลอดภัย เธอนั่งลงที่โต๊ะและเปิดแล็ปท็อปอีกครั้ง

เธอพยายามถอดรหัสข้อมูลหลายวิธี—ใช้โปรแกรมแฮ็กที่เธอมี ใช้รหัสผ่านที่คาดเดา ใช้รูปแบบที่ตรรกะอาจใช้—แต่ไม่มีอะไรได้ผล

เธอต้องการ กุญแจ

และกุญแจนั้นอยู่ในมือของ "คนที่คุณไวใจได้น้อยที่สุด"

เมแกนนั่งคิด

ใครคือคนที่เธอไวใจน้อยที่สุด?

อเล็กซ์? ไม่ เขาคือคนที่เธอไวใจมากที่สุด

มาร์คัส? เธอเพิ่งเจอเขา เธอไม่รู้จักเขาเลย

หรือ...

เมแกนหยุดคิด

"คนที่คุณไวใจได้น้อยที่สุด"

บางทีมันอาจไม่ใช่คนที่เธอไม่รู้จัก บางทีมันอาจเป็นคนที่เธอ เคย ไวใจ แต่ทรยศ

เธอบางทีมันอาจเป็นคนที่เธอ ควรจะเกลียด แต่กลับไวใจไม่ได้เพราะเขาทำให้เธอ

สับสน

เมแกนหลับตาลง

มีชื่อหนึ่งผุดขึ้นมาในหัวของเธอชื่อที่เธอไม่ยากคิดถึงชื่อที่ทำให้เธอเจ็บปวด

ชื่อของคนที่เคยเป็นศัตรู แต่กลายเป็นพันธมิตรชั่วคราว

ชื่อของ ผู้เซ็ดหุ่น

เมแกนลืมตาขึ้น

เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา

เธอไม่รู้ว่เขาอยู่ที่ไหน ไม่รู้ว่เขามีชีวิตอยู่หรือไม่ ไม่รู้ว่เขาเป็นมิตรหรือศัตรู

แต่ถ้าดร.ธอร์นบอกว่ากุญแจอยู่ในมือของคนที่เราไวใจได้น้อยที่สุด...

บางทีมันอาจเป็นเขา

เมแกนหายใจเข้าลึกๆ

เธอไม่รู้ว่จะเริ่มค้นหาจากไหน แต่เธอรู้ว่มีคนหนึ่งที่อาจรู้คำตอบ

ศาสตราจารย์เฉิน

แต่เธอหายตัวไปแล้ว หรือเปล่า?

เวลา 21:37 น.

เมแกนตัดสินใจออกไปหาอาหาร

เธอไม่ได้กินอะไรมาตั้งแต่เช้า ร่างกายของเธอเริ่มอ่อนแรง และเธอรู้ว่เธอต้องดูแล

ตัวเองถ้าต้องการมีแรงสู้ต่อ

เธอเดินออกจากโรงแรม มุ่งหน้าไปยังร้านอาหารเล็กๆ ที่เธอเห็นตอนเดินผ่าน

ถนนในย่าน Mitte เจียวกว่าที่เธอคาด นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่อยู่ในย่านอื่น และ
คนท้องถิ่นส่วนใหญ่กลับบ้านไปแล้ว

เมแกนเดินคนเดียว

เธอไม่สังเกตเห็นรถสีดำที่จอดอยู่ตรงมุมถนน

เธอไม่สังเกตเห็นชายสองคนที่เดินตามเธอห่างๆ

เธอไม่รู้ว่ากำลังถูกติดตามจนกระทั่งสายเกินไปเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากด้านหลัง

เมแกนหยุดเดินเธอไม่หันกลับ แต่เธอรับรู้ได้—มีคนกำลังใกล้เข้ามา

สองคน ฝีเท้าหนักและรวดเร็ว เมแกนเริ่มเดินเร็วขึ้น ฝีเท้าด้านหลังก็เร็วขึ้นตาม

เธอหักเลี้ยวเข้าซอยเล็กๆ

ฝีเท้ายังตามมา เมแกนวิ่ง

เธอวิ่งผ่านตรอกมืด ผ่านถังขยะ ผ่านผนัง graffiti

เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามา และแล้ว เธอก็รู้สึกถึงมือที่คว้าไหล่ของเธอ

เมแกนหมุนตัว

เธอใช้ข้อศอกกระแทกหน้าอกของชายคนแรก เขาทรุดลงด้วยความเจ็บปวด

ชายคนที่สองชักอาวุธ—มีด

เมแกนถอยหลัง เธอชักปืนออกจากกระเป๋าเสื้อโค้ท

"อย่าขยับ" เธอพูด เสียงของเธอไม่สั่นแม้แต่น้อย

ชายทั้งสองหยุด พวกเขามองหน้ากัน เหมือนกำลังตัดสินใจ

"คุณเป็นใคร" เมแกนถาม "ใครส่งคุณมา"

ชายคนแรก—ที่เธอกระแทกไป—ยิ้ม แม้ว่าเขาจะเจ็บ

"คุณไม่รู้เหรอ" เขาพูด "คุณกำลังเล่นกับไฟ และไฟกำลังจะเผาคุณ"

"ตอบคำถาม"

"เราไม่จำเป็นต้องตอบอะไร" ชายคนที่สองพูด "เรามาแค่ส่งข้อความ"

"ข้อความอะไร"

ชายคนแรกยิ้มกว้างขึ้น

"ข้อความจาก เดอะ ซินดิเคท พวกเขบอกว่าคุณควรหยุดค้นหา หยุดถาม หยุดชุด

คู่ยี่เรื่องที่คุณไม่ควรรู้ ถ้าคุณยังคงดื้อ..."

เขาไม่ต้องการพูดต่อ

เมแกนเข้าใจความหมาย "และถ้าฉันไม่หยุด"

ชายคนแรกหัวเราะ

"แล้วคุณจะหายไป ไม่ใช่แค่ตาย แต่ หายไป จากทุกสิ่ง ทุกความทรงจำ ทุกประวัติศาสตร์ เหมือนกับว่าคุณไม่เคยมีอยู่"

เมแกนกำป็นแน่น

"บอกซินดีเคทว่า" เธอพูดซ้ำๆ ชัดเจน "ว่าฉันไม่กลัว"

"ทุกคนพูดแบบนั้น" ชายคนที่สองพูด "ก่อนที่จะพวกเขาจะหายไป"

เมแกนไม่ตอบ

เธอถอยหลังช้าๆ ป็นยังเล็งอยู่ที่พวกเขา

"ถ้าคุณตามฉันมา ฉันจะยิง" เธอพูด "ฉันไม่ต้องการฆ่าใคร แต่ฉันจะทำถ้าจำเป็น"

ชายทั้งสองมองหน้ากัน

พวกเขาไม่ขยับ

เมแกนถอยหลังต่อไป จนกระทั่งถึงปากซอย แล้วเธอก็หันหลังและวิ่ง

เธอวิ่งไม่หยุดจนกระทั่งถึงโรงแรม

ห้องพักโรงแรม — 22:15 น.

เมแกนถือกระเป๋าตูด ตรวจสอบหน้าต่าง และปิดม่าน เธอนั่งลงบนพื้น หายใจหอบ

มือของเธอยังสั่น

ข้อความของซินดิเคทชัดเจน: พวกเขารู้ว่าเธออยู่ที่ไหน พวกเขารู้ว่าเธอกำลังทำอะไร

และพวกเขาจะหยุดเธอ แต่เมแกนไม่กลัว

เธอกลัวมานานสองปี เธอกลัวที่จะกลับมา เธอกลัวที่จะสู้ เธอกลัวที่จะสูญเสีย

แต่ตอนนี้ เธอรู้แล้วว่าความกลัวไม่ช่วยอะไร

ถ้าซินดิเคทต้องการหยุดเธอ พวกเขาต้องทำมากกว่านี้

เมแกนเปิดกระเป๋าอีกครั้ง เธอจ้องมองหน้าจอที่ยังคงแสดงข้อความ "ต้องการ

กุญแจ: 32 หลัก" เธอต้องหากุญแจ เธอต้องไขความลับ และเธอต้องหยุดซินดิ

เคท ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไร

เวลา 23:47 น.

โทรศัพท์ของเมแกนสั่น

ข้อความจากหมายเลขที่ไม่รู้จัก

"ผมรู้ว่าคุณอยู่ที่ไหน ผมรู้ว่าคุณกำลังทำอะไร และผมรู้ว่าคุณต้องการอะไร ทุญแจ
อยู่ในมือผม ผมจะให้มัน แต่มีเงื่อนไข"

เมแกนอ่านข้อความ

หัวใจของเธอเต้นแรง

เธอพิมพ์ตอบ

"คุณเป็นใคร"

ข้อความตอบกลับมาถึง

"ผมคือคนที่คุณไว้วางใจได้น้อยที่สุด แต่คุณไม่มีทางเลือก"

เมแกนกลืนน้ำลาย

เธอรู้แล้วว่าใคร

"ผู้ขีดหุ่น"

"ใช่"

"คุณต้องการอะไร"

"พบผมที่ Potsdamer Platz พรุ่งนี้ตอนเที่ยง มาคนเดียว และเตรียมพร้อมที่จะ
ได้ยืนความจริงที่คุณไม่ยอมได้ยืน"

เมแกนปิดโทรศัพท์

เธอนั่งนิ่งอยู่กลางห้องมืด เธอไม่รู้ว่าการพบผู้ขีดหุ่นครั้งนี้จะนำไปสู่ความจริง
หรือกับดัก

แต่เธอรู้ว่าเธอต้องไป ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไร

— จบตอนที่ 2 —

บทที่ 3

การหายไปของศาสตราจารย์เฉิน

(The Vanishing of Professor Chen)

Potsdamer Platz — 12:00 น.

จัตุรัสใจกลางเบอร์ลินก็คักไปด้วยผู้คน

นักท่องเที่ยวเดินขวักไขว่ พนักงานออฟฟิศเดินรีบร้อน และเด็กๆ วิ่งเล่นรอบน้ำพุ
กลางจัตุรัส ตึกกระจกสีน้ำเงินสะท้อนแสงแดดยามเที่ยงที่ส่องลอดผ่านเมฆ
บางๆ

เมแกนยืนอยู่ข้างอนุสาวรีย์ชิ้นหนึ่ง—เศษกำแพงเบอร์ลินที่ถูกเก็บรักษาไว้เป็น
อนุสรณ์ เธอสวมเสื้อโค้ทสีดำและแว่นกันแดด เธอมาถึงก่อนเวลาสิบห้านาที และ

เธอสั่งให้เห็นทุกอย่าง—ทุกคนที่เดินผ่าน ทุกคนที่จับมือกัน ทุกคนที่ถือโทรศัพท์

เธอไม่เห็นใครที่น่าสงสัย จนกระทั่งเวลา 12:00 ตรง

ชายคนหนึ่งเดินออกมาจากฝูงชน เขาไม่ได้ดูแตกต่างจากคนอื่นๆ เขาสวมเสื้อโค้ท

สีน้ำตาลอ่อน แว่นตา และถือหนังสือพิมพ์ เขาดูเหมือนนักธุรกิจหรืออาจารย์

มหาวิทยาลัยธรรมดาๆ

แต่เมแกนจำเขาได้

ดวงตาคู่นั้น ดวงตาที่เคยจ้องมองเธอในความมืด เคยเยาะเย้ยเธอ เคยข่มขู่เธอ

ผู้เซ็ดหุ่น

เขาเดินเข้ามาหยุดห่างจากเธอประมาณสองเมตร เขาไม่ยิ้ม ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

"คุณมาแล้ว" เขาพูด เสียงเรียบเฉย "ผมไม่แน่ใจว่าคุณจะมาจริงๆ"

"คุณบอกว่ามีภัยแล้ง" เมแกนตอบเสียงแข็ง "ฉันต้องการมัน"

"ใจเย็น" เขาพูด "เรามีเวลาคุยกันก่อน"

"ฉันไม่มีเวลามาคุยกับคุณ"

ผู้เซ็ดหุ่น—หรือชื่อจริงของเขา อเล็กซานเดอร์ เครย์—ถอนหายใจ

"ผมเข้าใจว่าคุณไม่ไว้ใจผม และคุณมีเหตุผลที่จะรู้สึกแบบนั้น แต่ถ้าคุณต้องการ
กุญแจ คุณต้องฟังผมก่อน"

เมแกนจ้องเขา

"พูดมา" อเล็กซานเดอร์มองไปรอบๆ ก่อนจะพูดต่อ "ไม่ที่นี่ ตามผมมา"

เขาเดินนำไปที่ร้านกาแฟเล็กๆ ในซอยข้างๆ เมแกนตามไปทางๆ มือของเธออยู่ใน
กระเป๋าเสื้อโค้ท สัมผัสกับปืนพก ร้านกาแฟเงียบและเก่าแก่ เป็นร้านที่ดูเหมือน
เปิดมานานหลายทศวรรษ เจ้าของร้านเป็นชายชราที่ไม่สนใจลูกค้า เขาแค่ชงกาแฟ
และวางไว้บนโต๊ะ อเล็กซานเดอร์เลือกโต๊ะมุมด้านในสุด เมแกนนั่งตรงข้ามเขา

"พูดมา" เมแกนพูด "กุญแจอยู่ที่ไหน"

อเล็กซานเดอร์วางหนังสือพิมพ์ลงบนโต๊ะ เขาไม่รีบร้อน

"คุณรู้ไหมว่าผมอยู่ที่ไหนมาสองปี" เขาถาม

"ฉันไม่สน"

"ผมหายตัวไปในกระแสนเวลา" อเล็กซานเดอร์พูดต่อ "ไม่สนใจคำตอบของเธอ"

"หลังจากที่เราเผชิญหน้ากันในคืนนั้น ผมไม่ได้หนี ผมไม่ได้ซ่อน ผมแค่... หายไป"

เมแกนขมวดคิ้ว

"หายไป?"

"ต้นแบบ" อเล็กซานเดอร์พูด "มันดังผมเข้าไปในกระแสเวลา ผมติดอยู่ที่นั่นสองปี

ผมเห็นทุกอย่าง—อดีต ปัจจุบัน อนาคต ผมเห็นเส้นเวลาที่แตกต่างกันนับไม่ถ้วน

ผมเห็นโลกที่เราชนะ ผมเห็นโลกที่เราพ่ายแพ้ และผมเห็นโลกที่..."

เขาหยุด

"โลกที่อะไร"

"โลกที่คุณตาย" อเล็กซานเดอร์พูด "ในหลายเส้นเวลา คุณตาย เมแกน ในหลาย

เส้นเวลา คุณเสียสละตัวเองเพื่อหยุดซินดิเคท และในเส้นเวลาส่วนใหญ่... คุณ

ล้มเหลว"

เมแกนรู้สึกทันทวน

"คุณกำลังซู่จั้นหรือ"

"ไม่" อเล็กซานเดอร์ส่ายหัว "ผมกำลังเตือนคุณ ผมเห็นสิ่งที่เกิดขึ้นในเส้นเวลาที่
คุณล้มเหลว มันไม่สวยงาม"

"แล้วทำไมฉันต้องเชื่อคุณ"

อเล็กซานเดอร์จ้องตาเธอ

"เพราะผมต้องการให้คุณชนะ" เขาพูด "ไม่ใช่เพื่อคุณ ไม่ใช่เพื่อผม แต่เพื่อ ทุกคน
ถ้าฉันผิดเคหนะ ทุกเส้นเวลาจะถูกทำลาย ทุกความเป็นไปได้จะหายไป เหลือเพียง
เส้นเวลาเดียว—เส้นเวลาที่พวกเขาควบคุมทุกอย่าง"

เมแกนเงยบ

เธอไม่รู้ว่าเชื่อเขาหรือไม่ แต่คำพูดของเขาสอดคล้องกับสิ่งที่มาร์คุสบอก

"กุญแจ" เธอพูด "คุณบอกว่าคุณมีกุญแจ"

อเล็กซานเดอร์พยักหน้า

"กุญแจไม่ใช่สิ่งของ" เขาพูด "มันคือ ความจริง ความจริงที่ตร.สมิซซ่อนไว้ก่อนที่
เขาจะตาย และความจริงนั้นอยู่ในมือของศาสตราจารย์เงิน"

"ศาสตราจารย์เงินหายตัวไปแล้ว"

"ผมรู้" อเล็กซานเดอร์พูด "แต่เธอทิ้งมันไว้ ก่อนที่ซินดิเคทจะจับตัวเธอ เธอซ่อนความจริงนั้นไว้ในที่ที่ไม่มีใครหาเจอ ยกเว้นคุณ"

"ที่ไหน"

อเล็กซานเดอร์ leaned forward

"บ้านของเธอในเซี่ยงไฮ้" เขาพูด "แต่คุณต้องรีบ ซินดิเคทรู้ว่าคุณกำลังตามหา พวกเขาจะส่งคนไปที่นั่นก่อนคุณ"

เมแกนลุกขึ้นยืนทันที

"ฉันต้องไป"

"เดี๋ยว" อเล็กซานเดอร์คว้าแขนเธอ "ผมยังพูดไม่จบ"

"พูดมาเร็วๆ"

"มีบางอย่างที่คุณต้องรู้" อเล็กซานเดอร์พูดเสียงเบา "ศาสตราจารย์เงินไม่ได้ถูกจับตัวไปเฉยๆ เธอ สัมผัสใจ ไป"

เมแกนตัวแข็ง

"อะไรนะ"

"เธอรู้ว่าซินดีเคที่กำลังจะจับเธอ และเธอรู้ว่าถ้าเธอหนี พวกเขาจะตามล่าคนอื่น—

ลูกสาวของเธอ นักศึกษา เพื่อนร่วมงาน เธอจึงเลือกที่จะยอมจำนน เพื่อแลกกับ

การที่ซินดีทะเลาะไม่แต่ต้องคนที่เธอรัก"

เมแกนรู้สึกเหมือนถูกต่อยที่ห้อง

"ทำไมเธอทำแบบนี้"

"เพราะเธอเป็นแม่" อเล็กซานเดอร์พูด "และเพราะเธอเชื่อว่าคุณจะมาช่วยเธอ"

เที่ยวบิน LH 723 — เบอร์ลิน ไป เชียงไฮ้

เมแกนขึ้นเครื่องบินในตอนเย็นของวันนั้น

เธอซื้อตั๋วด้วยเงินสดและใช้หนังสือเดินทางปลอมเล่มที่สาม—ชื่อ "ซาร่าห์ มิท

เชลล์" สัญชาติออสเตรเลีย

ที่นั่งของเธออยู่ริมหน้าต่าง ชั้นธุรกิจ (เพราะเธอรู้ว่าซินดีเคจะไม่คาดคิดว่าเธอจะ

ใช้เงินจำนวนมากกับตัวชั้นธุรกิจ) เธอสั่งแฮมเปอญหนึ่งแก้วแต่ก็ไม่จิบ

ความคิดของเธอวนเวียนอยู่กับคำพูดของอเล็กซานเดอร์

"ศาสตราจารย์เงินสมัครใจไป" "เธอเชื่อว่าคุณจะช่วยเธอ"

เมแกนกำมือแน่น

เธอไม่รู้จักศาสตราจารย์เงินตีนก พวกเขายกย่องกันเพียงไม่กี่ครั้ง ระหว่างการ

สืบสวนของเธอ ศาสตราจารย์เงินเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งสมาคมอนุรักษ์กาลเวลา เธอ

เป็นผู้หญิงที่ฉลาด สุขุม และทุ่มเทให้กับการปกป้องความลับของเวลา

แต่เมแกนไม่เคยคิดว่าศาสตราจารย์เงินจะไว้วางใจเธอมากขนาดนั้น

"เธอเชื่อว่าคุณจะช่วยเธอ"

เมแกนหลับตาลง

เธอสาบานว่าจะไม่ทำให้ความเชื่อนี้ผิดหวัง

เที่ยงวัน Pudong International Airport — 07:30 น. (เวลาท้องถิ่น)

เครื่องบินลงจอดที่สนามบินนานาชาติเซี่ยงไฮ้ปุ่ตงในตอนเช้า

เมแกนผ่านพิธีการตรวจคนเข้าเมืองอย่างราบรื่น เธอเดินผ่านด่านศุลกากรโดยไม่มี

ปัญหา และออกไปยังโรงผู้โดยสารขาเข้า

เมืองเซียงไฮ้ต้อนรับเธอด้วยอากาศชื้นและเสียงอึกทึกของเมืองใหญ่ เมแกนไม่เคยมาที่นี่มาก่อน แต่เธอศึกษาภูมิประเทศของเมืองไว้อย่างดีก่อนเดินทาง บ้านของศาสตราจารย์เจินอยู่ในย่าน French Concession เขตเก่าของเมืองที่เต็มไปด้วยตึกสไตล์โคโลเนียลและต้นเพลatanใหญ่

เมแกนขึ้นแท็กซี่และบอกที่อยู่ให้คนขับ

การเดินทางใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง

ระหว่างทาง เมแกนมองออกไปนอกหน้าต่าง มองดูเมืองที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา—ตึกระฟ้าสมัยใหม่ยื่นตระหง่านเคียงข้างตึกเก่าแก่ที่สร้างขึ้นเมื่อร้อยปีก่อน เซียงไฮ้เป็นเมืองที่ผสมผสานระหว่างอดีตและปัจจุบัน และบางทีอาจเป็นเมืองที่ซ่อนความลับของอนาคตไว้ด้วย

บ้านของศาสตราจารย์เจิน — 09:15 น.

บ้านหลังนี้เป็นบ้านสองชั้นสไตล์โคโลเนียลที่ถูกดัดแปลงเป็นที่พักอาศัย

รื้อรอบบ้านทำจากเหล็กดัดสีดำ มีต้นไทรขึ้นปกคลุมผนังด้านหน้า ประตูหน้าบ้าน
เป็นไม้ solid สีน้ำตาลเข้ม

เมแกนยืนอยู่หน้าประตู

เธอสังเกตเห็นบางอย่าง—ประตูไม่ได้ล็อก เธอผลักประตู มันเปิดออกพร้อมเสียง
ดังเอี้ยดอี๊ด

ภายในบ้านมืดสลัว กลิ่นอบชื้นและกลิ่นฝุ่นลอยอยู่ในอากาศ เมแกนเดินเข้าไปข้าง
ในอย่างระมัดระวัง

บ้านถูกค้น

เธอเห็นมันทันที

โซฟาถูกพลิกคว่ำ หนังสือถูกโยนเกลื่อนกลาดบนพื้น ลิ้นชักถูกเปิดออกและเทของ
ข้างในทั้งหมด โต๊ะทำงานถูกทุบจนแตกเป็นชิ้นๆ แต่ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ ไม่มี
เลือด ไม่มีรอยกระสุน ไม่มีสัญญาณว่าศาสตราจารย์เจินต่อสู้ขัดขืน

เหมือนกับว่าเธอ ยอม ให้พวกเขาฉัน เมแกนเดินสำรวจทั่วบ้าน—ห้องนอน

ห้องครัว ห้องน้ำ—ทุกห้องถูกค้นอย่างละเอียด แต่ก็ไม่มีอะไรที่ดูเหมือนเบาะแส

จนกระทั่งเธอมาถึงห้องทำงานชั้นล่าง

มันเป็นห้องเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยหนังสือและเอกสาร โต๊ะทำงาน wooden ถูกทุบจน

แตก แต่ผนังด้านหลังยัง intact เมแกนเดินไปที่ผนังและเริ่มคลำหาอะไรบางอย่าง

นิ้วของเธอสัมผัสกับรอยต่อเล็กๆ

เธอออกแรงกด จู่ๆ ผนังก็เปิดออก เผยให้เห็นบันไดที่นำลงไปที่ใต้ดิน

เมแกนหายใจเข้าลึกๆ

เธอหยิบไฟฉายจากกระเป๋าและเริ่มเดินลงบันได

ห้องใต้ดิน ห้องใต้ดินมีขนาดใหญ่กว่าที่เมแกนคาดไว้

มันเต็มไปด้วยแผนที่เส้นเวลาและสมการที่ซับซ้อนซึ่งเขียนอยู่บนกระดานดำและ

ผนัง ผนังด้านหนึ่งถูกปกคลุมด้วยแผนที่โลกและเส้นเชื่อมโยงสีแดงที่เชื่อมระหว่าง

เมืองต่างๆ ทั่วโลก

เมแกนเดินสำรวจ

เธอเห็นเอกสารนี้บร๊อย—รายงานการวิจัย บันทึกการทดลอง และแผนภาพของ

อุปกรณ์ที่เธอไม่รู้จัก

แต่สิ่งที่ทำให้เธอหยุดคือโต๊ะทำงานที่มุ่มหึ่ง

บนโต๊ะมี จดหมาย ที่ยังไม่ได้ส่ง มันถูกเขียนด้วยลายมือของศาสตราจารย์เงิน

เมแกนหยิบมันขึ้นมา

"ถึง เอ็ม"

"เมแกน ถ้าคุณอ่านข้อความนี้ แสดงว่าฉันอาจไม่อยู่แล้ว"

มือของเมแกนสั่น

"ฉันรู้เรื่องซินดิเคทมาตั้งแต่ก่อนที่คุณจะเปิดโปงเจเนซิส ฉันพยายามหยุดพวกเขา

จากภายใน แต่ฉันล้มเหลว พวกเขาไม่ได้ต้องการแค่จัดการเวลา พวกเขาต้องการ

เขียนประวัติศาสตร์ใหม่ทั้งหมด พวกเขาต้องการลบคุณออกจาก timeline ลบทุก

คนที่รู้ความจริง"

"ฉันซ่อนกุญแจไว้ในที่ที่คุณเท่านั้นที่จะหาเจอ จำไว้ว่า: 'จุดเริ่มต้นอยู่ที่จุดจบ'"

"และจำไว้ทุกอย่าง: อย่าไวใจใคร ไม่แม้แต่คนที่คุณคิดว่ารู้จักดี"

"ฉันเสียใจที่เราต้อง มาถึงจุดนี้ แต่ฉันเชื่อในตัวคุณ ฉันเชื่อว่า คุณจะทำสิ่งที่ถูกต้อง"

"ด้วยความเคารพ ศาสตราจารย์เนิน หลิน"

เมแกนอ่านจดหมายซ้ำสามครั้ง

น้ำตาซึมที่มุมตาของเธอ

ศาสตราจารย์เนินรู้ว่าสิ่งนี้จะเกิดขึ้น และเธอยังคงเลือกที่จะเชื่อในตัวเมแกน

"จุดเริ่มต้นอยู่ที่จุดจบ"

เมแกนท่องประโยคนี้ซ้ำในใจ

มันหมายความว่าอะไร? เธอมองไปรอบๆ ห้องใต้ดินอีกครั้งที่นั่นคือจุดเริ่มต้น—

ห้องที่ศาสตราจารย์เนินใช้ทำงาน ห้องที่เธอวางแผน ห้องที่เธอเก็บความลับแล้วจุด

จบอยู่ที่ไหน? เมแกนนั่งลงบนเก้าอี้ไม้ตัวเก่าและเริ่มคิด

"จุดเริ่มต้นอยู่ที่จุดจบ"

บางทีมันอาจหมายถึงเธอต้องไปที่จุดจบของเส้นทาง—ที่ทุกอย่างจบลง

แต่จุดจบของเส้นทางคืออะไร?

เมแกนคิดถึงทุกสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้:

- เจเนซิส (ถูกทำลายแล้ว)
- ห้องแล็บของดร. สมิธ (ถูกค้นพบแล้ว)
- เดอะ วอยด์ (เธอรู้ว่ามีคืออะไร)

เดอะ วอยด์

สถานที่ที่เวลาไม่ทำงานตามปกติ

สถานที่ที่ความผิดปกติของเวลาเริ่มต้น

บางที "จุดจบ" อาจหมายถึงเดอะ วอยด์ หรืออาจหมายถึง จุดเริ่มต้นของเวลา

เมแกนหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

เธอไม่รู้ว่ศาสตราจารย์เงินซ่อนกุญแจไว้ที่ไหน แต่เธอมีเบาะแส

"จุดเริ่มต้นอยู่ที่จุดจบ"

เธอต้องหาความหมายของมันและเธอต้องทำให้เจอก่อนที่ซินดิเคทจะหาเจอ

เวลา 14:37 น.

เมแกนออกจากบ้านของศาสตราจารย์เฉินพร้อมกับจดหมายและเอกสารบางส่วนที่
เธอคิดว่าสำคัญ

เธอไม่รู้ว่ากำลังถูกเฝ้าดู

ชายสองคนในรถสีดำที่จอดอยู่ตรงหัวมุมถนนกำลังรายงานทุกความเคลื่อนไหวของ
เธอผ่านวิทยุสื่อสาร

"เป้าหมายออกจากบ้านแล้ว" เสียงหนึ่งพูด "กำลังมุ่งหน้าไปทางทิศตะวันออก"

"ตามไป" เสียงอีกด้านตอบ "แต่ห้ามแตะต้องเธอจนกว่าจะได้รับคำสั่ง"

"เข้าใจแล้ว"

รถสีดำเริ่มเคลื่อนตัวตามเมแกนไปทางๆ

โรงแรมในย่าน Jing'an — 16:00 น.

เมแกนเช็คอินเข้าโรงแรมอีกแห่งหนึ่ง

เธอเลือกโรงแรมที่แตกต่างจากที่เคยใช้ เธอใช้ชื่อใหม่และจ่ายเงินสด

ห้องของเธออยู่ชั้นสิบเอ็ด ห้องเล็กๆ ที่มีหน้าต่างบานใหญ่ที่มองเห็นเมือง

เมแกนวางกระเป๋าลงและนั่งลงบนเตียง

เธอเหนื่อย ไม่ใช่แค่เหนื่อยทางร่างกาย แต่เหนื่อยทางจิตใจ

สองวันที่ผ่านมาเธอเดินทางจากฝรั่งเศสไปเยอรมนี และตอนนี้มาถึง เธอไม่ได้นอน

เต็มอิ่มมาสามคืน เธอกินน้อยและดื่มน้อย แต่เธอไม่สามารถหยุดได้

เธอหยิบจดหมายของศาสตราจารย์เดินขึ้นมาอ่านอีกครั้ง

"จุดเริ่มต้นอยู่ที่จุดจบ"

เธอปิดตาและพยายามคิด บางทีมันอาจไม่ใช่สถานที่ บางทีมันอาจเป็น เวลา

จุดเริ่มต้นของเวลา... และจุดจบของเวลา

หรืออาจเป็น บุคคล

จุดเริ่มต้นของเรื่องนี้คือดร.สมิธ จุดจบของเรื่องนี้อาจเป็น... เธอ? เมแกนลืมตา

ขึ้นเธอหยิบแล็ปท็อปและเปิดไฟล์ที่ดร.ธอร์นทิ้งไว้

หน้าจอยังคงแสดงข้อความเดิม: "ต้องการกุญแจ: 32 หลัก"

32 หลัก มันยาวมากกุญแจแบบนี้มักใช้ในการเข้ารหัสระดับสูง

เมแกนคิดถึงสิ่งที่เธอรู้เกี่ยวกับดร.สมิธและศาสตราจารย์เดิน

พวกเขาทำงานร่วมกัน พวกเขาพัฒนาระบบเข้ารหัสด้วยกัน

"จุดเริ่มต้นอยู่ที่จุดจบ"

บางทีอาจเป็นวลีที่ใช้สร้างกุญแจ หรืออาจเป็นคำใบ้เกี่ยวกับสถานที่

เมแกนพิมพ์คำว่า "จุดเริ่มต้นอยู่ที่จุดจบ" ลงในช่องรหัสผ่าน

หน้าจอขึ้น

"รหัสผ่านไม่ถูกต้อง"

เมแกนถอนหายใจ เธอต้องคิดให้ลึกกว่านี้ เธอเปิดสมุดบันทึกของเธอและเริ่มจด

ทุกสิ่งที่คุณรู้เกี่ยวกับศาสตราจารย์เคิน:

- เธอเป็นนักฟิสิกส์เชิงทฤษฎี
- เธอเชี่ยวชาญด้านทฤษฎีเส้นเวลา
- เธอเป็นหนึ่งในผู้ก่อตั้งสมาคมอนุรักษ์กาลเวลา
- เธอมีลูกสาวชื่อลีน่า
- เธอเคยทำงานกับดร. สมิธ
- เธอเชื่อใน "ความสมดุลของเวลา"

"ความสมดุลของเวลา"

เมแกนหยุดเขียน

ศาสตราจารย์เงินเคยพูดถึงแนวคิดนี้ในบทความของเธอ

"เวลาไม่ใช่เส้นตรง มันคือวงกลม จุดเริ่มต้นและจุดจบเชื่อมต่อกัน ทุกสิ่งทุกอย่างวนกลับมาที่เดิม"

"จุดเริ่มต้นอยู่ที่จุดจบ" บางทีมันอาจหมายถึง วงกลม เมแกนคิดถึงแผนที่เส้นเวลาที่เธอเห็นในห้องใต้ดิน

มันเป็นวงกลม และที่ใจกลางวงกลมมีสัญลักษณ์หนึ่ง

เมแกนจำได้—มันคือสัญลักษณ์ของ อนันต์ (∞) เธอพิมพ์สัญลักษณ์นั้นลงในช่องรหัสผ่าน

∞

หน้าจอขึ้นอีกครั้ง

แต่ครั้งนี้ข้อความเปลี่ยนไป "รหัสผ่านถูกต้อง กำลังถอดรหัส... กรุณารอ"

หัวใจของเมแกนเต้นแรง เธอพบมันแล้ว

เธอพบกุญแจ

เวลา 18:47 น.

ข้อมูลเริ่มปรากฏบนหน้าจอ

มันเป็นเอกสารหลายร้อยหน้า—รายงานการวิจัย บันทึกการทดลอง และรายชื่อ

เมแกนเริ่มอ่าน

ข้อมูลแรกคือรายชื่อสมาชิกของซินดิเคต

มีชื่อหลายสิบชื่อ—นักการเมือง นักธุรกิจ นักวิทยาศาสตร์ และบุคคลสำคัญจากทั่ว

โลก

แต่ชื่อที่ทำให้เมแกนตัวแข็งคือชื่อหนึ่ง

"ดร.เอมิลี่ จอห์นสัน"

เมแกนจำชื่อนี้ได้

ดร.เอมิลี่ จอห์นสันเป็นหนึ่งในนักวิทยาศาสตร์ที่เธอพบในศูนย์วิจัยเจเนซิสเมื่อสอง

ปีก่อน เธอเป็นผู้หญิงที่ดูเหมือนจะช่วยเมแกน แต่ตอนนี้ชื่อของเธอปรากฏอยู่ใน

รายชื่อสมาชิกซินดิเคต

เมแกนอ่านต่อ ข้อมูลถัดไปคือแผนการของซินดิเคท

พวกเขาวางแผนที่จะใช้ต้นแบบในการ เขียนประวัติศาสตร์ใหม่ พวกเขาต้องการลบเหตุการณ์สำคัญหลายอย่างออกจาก timeline และแทนที่ด้วยเหตุการณ์ที่พวกเขาควบคุม

เป้าหมายแรกของพวกเขาคือ การลบเมแกน วอล์กเกอร์ออกจากประวัติศาสตร์
เมแกนรู้สึกเลือดไหลเวียนช้า พวกเขาต้องการให้เธอไม่เคยมีอยู่ ไม่เคยเกิด ไม่เคยสืบสวน ไม่เคยเปิดโปงเจเนซิส พวกเขาต้องการให้ทุกอย่างที่เธอทำหายไป

เมแกนอ่านต่อ

ข้อมูลถัดไปคือรายละเอียดเกี่ยวกับ "เมลิตพันธุ์" —ต้นแบบดวงเล็กๆ ที่ถูกสร้างขึ้นโดยอารยธรรมโบราณ มีเมลิตพันธุ์หลายสิบดวงกระจายอยู่ทั่วโลก

และซินดิเคทกำลังตามหาพวกมันทั้งหมด เมแกนคิดถึงคำพูดของศาสตราจารย์
เงินในใจจดหมาย

"พวกเขาต้องการลบคุณออกจาก timeline"

ตอนนี้เธอเข้าใจแล้ว

ซินดิเคทไม่ได้ต้องการแค่ควบคุมเวลา พวกเขาต้องการ เป็นเจ้าแห่งเวลา

และเมแกนคืออุปสรรคเดียวที่ขวางทางพวกเขา

เวลา 22:15 น.

เมแกนอ่านข้อมูลจนหมดเธอรู้ทุกอย่างแล้ว

เธอรู้ว่าใครคือศัตรู เธอรู้ว่าแผนการของพวกเขาคืออะไร และเธอรู้ว่าพวกเขาจะทำ

อะไรต่อไปแต่เธอยังไม่รู้วิธีหยุดพวกเขาเธอต้องการความช่วยเหลือเธอหยิบ

โทรศัพท์ขึ้นมาและโทรหาเล็กซ์

"ฮัลโหล"

"อเล็กซ์ ฉันพบข้อมูลแล้ว" เมแกนพูด "มันใหญ่กว่าที่เราคิด"

"แค่นั้น"

"ซินดิเคทมีสมาชิกอยู่ในทุกประเทศ พวกเขาควบคุมสื่อ รัฐบาล และองค์กร

ระหว่างประเทศ พวกเขากำลังตามหาเมล็ดพันธุ์ทั่วโลก และพวกเขาวางแผนที่จะ

ลบฉันออกจากประวัติศาสตร์"

ความเงียบ

"พระเจ้า" อเล็กซ์พูดเสียงเบา "เราจะทำยังไง"

"เราต้องหยุดพวกเขา" เมแกนพูด "แต่เราต้องการความช่วยเหลือ เราต้องการ
พันธมิตร"

"ใคร"

เมแกนคิดถึงทุกคนที่เธอรู้จัก

วิกเตอร์? เขาอยู่ในมอสโก

มาร์คัส? เขาอยู่ในเบอร์ลิน

อเล็กซานเดอร์? เขาอยู่ที่ไหนสักแห่งในกระแสเวลา

ลีน่า? ลูกสาวของศาสตราจารย์เงิน?

เมแกนหยุดคิด

ลีน่า

ลูกสาวของศาสตราจารย์เงิน

เธออาจรู้ว่าศาสตราจารย์เงินซ่อนอะไรไว้

"อเล็กซ์ ฉันต้องการให้คุณหาสิน้า เงิน" เมแกนพูด "เธออาจรู้ว่าศาสตราจารย์เงินซ่อนกุญแจอะไรไว้อีก"

"ฉันจะลอง"

"และอเล็กซ์... ระวังตัวด้วย อย่าไวใจใคร"

"คุณก็เหมือนกัน"

เมแกนวางสาย

เธอนั่งมองออกไปนอกหน้าต่าง มองดูแสงไฟของเมืองเซี่ยงไฮ้ที่ส่องสว่างอยู่ใน

ความมืดเธอรู้ว่าเธอกำลังเข้าสู่สงคราม สงครามที่ไม่ใช่แค่เรื่องของเวลา

แต่มันคือ สงครามแห่งจิตสำนึก และเธอไม่แน่ใจว่าเธอพร้อมหรือไม่

แต่เธอไม่มีทางเลือกเมแกนหลับตาลง

"จุดเริ่มต้นอยู่ที่จุดจบ"

บางที่จุดจบของเรื่องนี้อาจเป็นจุดเริ่มต้นของสิ่งใหม่

บางที่ความตายของเธออาจเป็นจุดเริ่มต้นของการเกิดใหม่ หรือบางที่... บางที่เธอ

อาจไม่ต้องตาย

บางทีเธออาจต้อง เสียสละ สิ่งอื่น บางทีเธออาจต้องเสียสละ ตัวเอง

เมแกนลีม์ตาซีน

เธอหยิบปืนออกมาจากกระเป๋าและวางมันบนโต๊ะข้างเตียง เธอไม่รู้ว่าจะพั้งนี้่จะเกิด

อะไรขึ้น แต่เธอรู้ว่าเธอพร้อม

ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไร

— จบตอนที่ 3 —